

højtærede Minister gjorde ved 1ste Behandling, have haft en væsentlig Indflydelse paa Forslaget, saaledes som det nu foreligger. I Stedet for at være et Forslag om, hvorledes en Akt skal udfærdiges, er det nu blevet et Forslag om, hvorledes en Akt kan udfærdiges, naar Parterne samtykke deri. Det forstaar sig jo, at man derved ikke paa langt nær opnaar, hvad man havde ønsket, men naar Spørgsmaalet stod saaledes, at man enten maatte opgive hele Sagen eller tage, hvad der var at opnaa, mente Forslagsstillerne, at det var rigtigt at gøre det sidste. Vi anse fremdeles det, som Ændringsforslagene byde, for at være det højeste, der kan opnaas, som Forholdene nu foreligge. Jeg skal derfor blot tillade mig at gøre en eneste Bemærkning til, hvad den ærede Minister nylig udtalte. Der fremkom fra den ærede Minister en Ytring om, at det nu er en mangeaarig Praksis, at Aktsbeskrivelser fra den foregaaende Instans, altsaa navnlig fra Underretten, Tingsvidner og deslige, uden videre udleveres fra vedkommende Overrets Justitskontor, ved Sagens videre Appel, og maaske ogsaa fra Underrettens Retsskriverkontor, naar Sagen appelleres til Overretten. Jeg maa tilstaa, at min Erfaring om Praksis ikke just gaar i den Retning; min Erfaring er nærmest den, at man aldeles ikke kan stole paa, at noget saadant vil finde Sted. Man kan aldeles ikke nu for Tiden gaa ud fra, at man har Adgang til at faa saadanne fremlagte Dokumenter udleverede. Jeg har i ikke saa ganske faa Tilfælde følt dette derved, at jeg maatte henvende mig til vedkommende Part og udbede mig hans Samtykke til, at de af ham fremlagte Aktsbeskrivelser, være sig Underretsakter eller Tingsvidneakter, bleve udleverede, naar Sagen appelleredes til højere Ret. Det er, kan jeg sige, i alle Tilfælde lykkedes mig at faa dette Samtykke, men jeg har ikke kunnet gøre Krav derpaa, jeg har ikke kunnet paaberaabe mig nogen Praksis i den Henseende. Jeg ved heller ikke, om der er nogen egentlig Praksis, som man kan benytte i de ikke sjældne Tilfælde, hvor vedkommende Justitskontor har tilbageleveret alle de fremlagte Dokumenter til dem, som have fremlagt dem. Dette sker vel ikke ved Kjøbenhavns Overret, Hof- og Stadsretten; der tilbageleveres ikke andre Dokumenter end de, som man forlanger; men ved Viborg Overret gaar det anderledes til, der bruger Retten for at være fri for at opbevare Dokumenterne uden videre at sende tilbage til vedkom-

mende Part alt, hvad der er kommet fra hans Side, deriblandt ogsaa Akterne fra Underretten. Naar disse Akter saaledes ere tilbageleverede den vedkommende, har man ingen anden Udvej end at henvende sig til ham eller hans Sagfører for at faa dem til Laans. Jeg for mit Vedkommende er altid gaaet den Vej at henvende mig til Partens Sagfører og anmode ham om at skaffe de ønskede Dokumenter, og det er ogsaa altid lykkedes mig paa denne Maade at faa dem. I øvrigt kan jeg ikke videre at bemærke. Med Hensyn til de af den højtærede Minister ønskede Redaktionsændringer skal ogsaa jeg gerne bidrage til, at de blive tagne under Overvejelse, og at Lovforslaget eventuelt søges ændret i Overensstemmelse dermed. Kun tror jeg, at der paa det af mig omtalte Punkt er en særlig Overvejelse at foretage, idet jeg er overbevist om, at den Praksis, som den højtærede Minister nævnte, ikke kan siges at eksistere.

Justitsministeren (Alberti). Jeg skal villig erkende, at mit Kendskab til Praksis i den Viborgske Overret er meget ringe og kun har enkelte Støttepunkter med Aars Mellemrum. Derimod er min Opfattelse af den Praksis, der, i alt Fald indtil for nogle Aar siden, fulgtes andre Steder, en anden end den, som det ærede Medlems (P. G. C. Jensens) Erfaringer have bibragt ham. Jeg har i mangfoldige Tilfælde appelleret Sager fra Underret til Overret, og i adskillige Tilfælde fra Overret til Højesteret, og mig er det altid gaaet saaledes, at de paagældende Udskrifter af Tingsvidner, Underretsakter og lign. uden videre ere blevne udleverede til mig fra Rettens Kontor. Naturligvis gøres der en Undtagelse, naar Retten allerede har tilbageleveret Akterne til den Part, som har fremlagt dem; men ved de Retter, jeg har haft med at gøre, har det overordentligt sjældent, maaske aldrig været Tilfældet. Men hvorledes dette nu end er, forekommer det mig, at det vilde være hensigtsmæssigt, om man udelod sidste Halvdel af det nuværende tredje Stykke, thi selv om den Praksis, som jeg nævned, maaske ikke er fulgt i alle Tilfælde, er det dog en Praksis, som, hvis den faar Lov til at blive staaende, ikke i noget Tilfælde vil medføre mere Skriveri, end der finder Sted nu, hvorimod Vedtagelsen af en Lov, der giver Anledning til Ophævelse af denne Praksis, muligvis kan medføre en Del Skriveri, som de paagældende Parter eller Kontorer nu ere fri for.